

**ความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนบางขันวิทยา
ที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าว
Opinions of Students Bangkhanwittaya School
to Aggressive Behavior**

ภุมรินทร์ สามสี*
รศ.จตุพร บานชื่น**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนบางขันวิทยาต่อพฤติกรรมก้าวร้าว ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าว จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู และการสนับสนุนทางสังคมกับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนโรงเรียนบางขันวิทยา กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ นักเรียนที่กำลังเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบางขันวิทยา ปีการศึกษา 2552 จำนวน 239 คน รวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบแบบที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน กำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวโดยรวมในระดับปานกลาง การทดสอบสมมติฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ และระดับชั้นปีที่ศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มี เพศ สถานภาพการสมรสของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา และการศึกษาของบิดามารดาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวไม่แตกต่างกัน ในขณะที่การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าว ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด แบบปล่อยปละละเลย และการสนับสนุนจากครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าว แต่การสนับสนุนจากเพื่อนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ: ความคิดเห็น วัยรุ่น พฤติกรรมก้าวร้าว

* นิสิตปริญญาโท สาขาพัฒนาสังคม โครงการสหวิทยาการระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

** รองศาสตราจารย์ประจำ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Abstract

The purpose of this study was to investigate the opinions of the students of Bangkhanwittaya school towards aggressive behavior as well as its implications related to their opinions, based on personal data, the way they were raised by their parents, and social support. The sample consisted of 239 students from Mattayomsueksa 1 to Mattayomsueksa 3 of Bangkhanwittaya school in 2009, selected by systematic random sampling. Data collection was carried through questionnaires survey. A software package was deployed for data processing. Statistics used for data analysis included the percentages, the mean, and the standard deviation. Hypotheses were tested with the t-test, the analysis of variance, and the Pearson's product moment correlation coefficient. Statistical significance level was set at 0.05.

The study results showed that the samples's opinions on aggression behavior were moderate. The hypothesis testing found that the sample who had different age and education Level had significantly different opinions towards aggressive behavior. However, the samples with different sex, parent's marital status, parent's education, and parents education level had no significant different opinion towards aggressive behavior. The dominant rearing practice was related to the aggressive behavior, whereas the assertive rearing had no relationship with the aggressive behavior. There was significant relationship between encouragement from friends and the view towards the aggressive behavior.

Keywords: opinion, adolescence, aggressive behavior

บทนำ

สังคมปัจจุบันเกิดการเปลี่ยนแปลงและมีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วทำให้ประชากรในสังคมเริ่มปรับเปลี่ยนพฤติกรรมวิถีการดำเนินชีวิตและบทบาทของตนเองให้ทันกับสภาพสังคม ที่พัฒนาไป ส่งผลให้ประชากรในสังคมเกิดการแข่งขันกันมากขึ้น เพื่อให้ตนเองอยู่รอดกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนไป เนื่องจากมนุษย์เป็นศูนย์กลางหรือเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาประเทศ วัยรุ่นเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนา เพราะวัยรุ่นเป็นคนรุ่นใหม่ที่อยู่ในอนาคตจะเป็นผู้ใหญ่ที่เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ วัยรุ่นจึงควรได้รับการศึกษา การอบรมเลี้ยงดู และการสนับสนุนทางสังคมที่ดี การเรียนรู้จากสังคมและได้รับการส่งเสริมในด้านต่างๆ อย่างถูกต้องเพื่อให้วัยรุ่น ได้เจริญเติบโตตามศักยภาพของแต่ละบุคคลให้การดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบันเป็นไปอย่างมีความสุข (บุญศรี คำชาย, 2542: 1) แต่จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีและการสื่อสารที่ทันสมัย เกิดการหลั่งไหลของข้อมูลข่าวสาร การรับเอาวัฒนธรรมต่างชาติเข้ามาทำให้วัยรุ่นเริ่มปรับเปลี่ยนพฤติกรรม โดยเฉพาะการแสดง

พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกมา เช่น การพูดจาหยาบคาย การไม่เคารพผู้อื่น การทำร้ายผู้อื่น เป็นต้น

โรงเรียนเป็นสถานศึกษาที่เป็นแหล่งรวมของวัยรุ่นชายหญิง ล้วนแต่อยู่ในวัยที่มีความเปลี่ยนแปลงทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญา และสังคมที่มีวิวัฒนาการของวัยรุ่นตอนต้น เป็นวัยที่อยากรู้อยากลอง ทำให้เกิดปัญหาด้านพฤติกรรมในสังคมมากขึ้น ค่านิยมใหม่ในวัยรุ่นไทยมักจะเน้นไปทางวัตถุนิยม วัยรุ่นเป็นช่วงเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญยิ่งของชีวิตมนุษย์เพราะเป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านร่างกาย สภาพจิตใจจากความเป็นเด็กสู่ความเป็นผู้ใหญ่ โดยเริ่มจากอกพ่อแม่ไปสู่โลกภายนอกที่ต้องเรียนรู้ ต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆ ด้วยตนเอง และพร้อมจะรับสิ่งใหม่ๆ เข้ามาในชีวิตอย่างง่ายดาย ช่วงชีวิตวัยรุ่นจึงเป็นช่วงของการลองผิดลองถูก และมีโอกาสตัดสินใจผิดพลาดได้ง่ายหากขาดการชี้แนะในทางที่ถูกต้องหรือขาดหลักยึดเหนี่ยวทางใจที่มั่นคงเพียงพอ ดังจะเห็นได้จากข่าวในด้านลบเกี่ยวกับวัยรุ่นไทยในปัจจุบันที่ปรากฏ ตามสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับยาเสพติด การแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว การใช้ชีวิตฟุ้งเฟ้อ ยึดติดวัตถุ การขาดความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมรอบข้าง รวมถึงการแก้ปัญหาต่างๆ ด้วยความรุนแรง เป็นต้น (สุนิสา ประวิชัย, 2548)

อำเภอบางขัน จังหวัดนครศรีธรรมราช มีเนื้อที่ประมาณ 512.17 ตารางกิโลเมตร ห่างจากจังหวัดนครศรีธรรมราช ประมาณ 96 กิโลเมตร มีสถานที่ท่องเที่ยว มีความเจริญทางด้านเศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี โรงเรียนบางขันวิทยา อำเภอบางขัน จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นโรงเรียนแห่งหนึ่งที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นโรงเรียนหนึ่งอำเภอหนึ่งโรงเรียนในฝันของอำเภอบางขัน ใน พ.ศ. 2546 ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวัยรุ่นที่กำลังเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนบางขันวิทยา โดยหวังว่าจะได้ทราบถึงระดับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนจะทำให้ได้เข้าใจวัยรุ่นได้มากขึ้น และอาจนำผลการวิจัยมาเป็นข้อมูลต่อการวางแผนพัฒนาประชากรวัยรุ่น ให้มีประสิทธิภาพและเป็นอนาคตที่ดีของสังคมไทยต่อไปได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนบางขันวิทยาที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าว
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนโรงเรียนบางขันวิทยาจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู และการสนับสนุนทางสังคมกับความคิดเห็นที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนโรงเรียนบางขันวิทยา

ประโยชน์ที่ได้รับ

ผลการวิจัยอาจเป็นข้อเสนอแนะให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในโรงเรียนบางขันวิทยา อำเภอบางขัน จังหวัดนครศรีธรรมราช หรือโรงเรียนอื่นๆ และอาจเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจในการศึกษาค้นคว้าในอนาคต

นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของนักเรียนโรงเรียนบางขันวิทยา เป็นความรู้สึกที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าว

พฤติกรรมก้าวร้าว หมายถึง พฤติกรรมที่รุนแรงไปจากปกติอันเป็นการมุ่งทำร้ายให้ผู้อื่นเจ็บปวดหรือเกิดความเสียหายทั้งที่เจตนาและไม่เจตนา เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกทั้งทางกาย ได้แก่ ตะเตะ ตี ขว้างปาสิ่งของ ทูบ เขกศีรษะ ชกต่อย และทะเลาะวิวาท เป็นต้น ตลอดจนพฤติกรรมที่แสดงออกทางวาจา ได้แก่ ตวาด กระทบ ด่า พูดยาหยาบคาย พูดยาข่มขู่ นินทา เป็นต้น

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาในครั้งนี้ครอบคลุมประเด็นการศึกษาในเรื่องของพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนโรงเรียนบางขันวิทยา จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล และหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู และการสนับสนุนทางสังคมกับความคิดเห็นที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนโรงเรียนบางขันวิทยา

ขอบเขตด้านพื้นที่

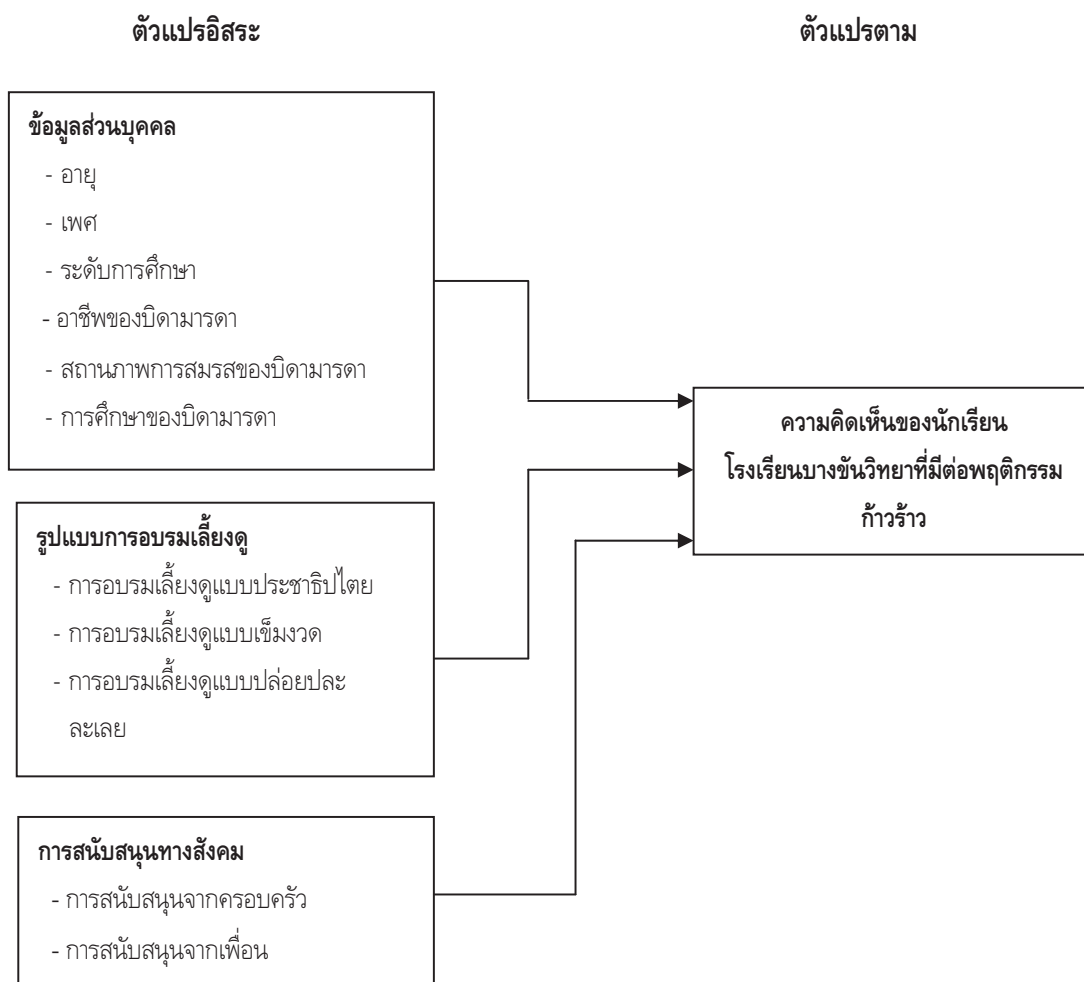
การวิจัยครั้งนี้เน้นศึกษาเฉพาะความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนบางขันวิทยา อำเภอบางขัน จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีอายุระหว่าง 12 ถึง 16 ปี ซึ่งกำลังเรียนอยู่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 588 คน

การตรวจเอกสาร

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนบางขันวิทยา อำเภอบางขัน จังหวัดนครศรีธรรมราชที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าว ได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไว้ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น
2. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าว
3. แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น
4. แนวคิดเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู
5. แนวคิดเกี่ยวกับการสนับสนุนทางสังคม
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่มีข้อมูลส่วนบุคคลต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกัน
2. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าว
3. การสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าว

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนที่มีอายุ 12 ถึง 16 ปี ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในระดับชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนบางชั้นวิทยา ในปีการศึกษา 2552 เป็นจำนวนทั้งสิ้น 588 คน

ขนาดตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ คำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากสูตรของ Yamane (1973) ที่ระดับความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 (0.05) ของประชากรทั้งหมดจำนวน 588 คน ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 239 คน

การสุ่มตัวอย่าง

สุ่มตัวอย่างแบบเป็นระบบ (systematic random sampling) ตามเลขที่ของนักเรียนที่จัดเรียงไว้ตามลำดับ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลประกอบด้วยข้อความให้เลือกตอบจำนวน 8 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา การศึกษาของบิดามารดา สถานภาพของบิดามารดา และอาชีพของบิดามารดา

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนโรงเรียนบางชั้นวิทยาที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าว ประกอบด้วยคำถามเป็นแบบประเภทเลือกตอบ 5 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนต่อรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ประกอบด้วยคำถามเป็นแบบประเภทเลือกตอบ 5 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนต่อการสนับสนุนทางสังคมประกอบด้วยคำถามเป็นแบบประเภทเลือกตอบ 5 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

1. ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าว

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเฉพาะการใส่ร้ายเพื่อนเพื่อหลีกเลี่ยงความผิดไม่ใช่ความผิดร้ายแรง กลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 3.77) รองลงมา คือ ในเวลาที่เพื่อนขัดใจกลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยกับการทำลายข้าวของ (ค่าเฉลี่ย 3.67) การนำความลับของเพื่อนไปเล่าต่อให้เพื่อนคนอื่นได้รับรู้ (ค่าเฉลี่ย 3.46) การเขกหัวเพื่อนไม่ใช่เป็นการหยอกล้อ (ค่าเฉลี่ย 3.43) การแตะตอยเพื่อนนักเรียนไม่เห็นด้วยว่าเป็นเรื่องปกติ (ค่าเฉลี่ย 3.40) ตลอดจนกลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยกับการที่ไปทะเลาะวิวาทกับเพื่อนต่างห้องเพื่อรักษาศักดิ์ศรีของกลุ่ม (ค่าเฉลี่ย 3.36) การพูดจาหยาบคายไม่ว่ากับเพื่อนสนิทว่าเป็นไร (ค่าเฉลี่ย 3.29) ไม่ชื่นชมในคนที่ชอบชกตอยคนอื่นเพื่อปกป้องเพื่อน (ค่าเฉลี่ย 3.18) และการนิทาเพื่อนไม่เป็นเรื่อง

สนุกสนาน (ค่าเฉลี่ย 3.04) จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมก้าวร้าวด้านคำพูดและการกระทำ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวข้างต้นนั้นเป็นสิ่งที่ดีและไม่ดี กลุ่มตัวอย่างสามารถ ที่จะทราบถึงข้อดีและข้อเสียของพฤติกรรมนั้นได้ แม้ว่าจะมีความคิดเห็นว่าสิ่งใดถูกต้องหรือไม่ถูกต้องนั้นไม่ได้เป็นเกณฑ์ตัดสินเสมอไปว่าจะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมนั้น การที่กลุ่มตัวอย่าง จะแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมขึ้นอยู่กับว่านักเรียนตกอยู่ในสภาพการณ์ที่กระตุ้นด้วยปัจจัยแวดล้อมอื่นๆ ที่เหมาะสมหรือไม่ และมีภาวะแปรปรวนทางอารมณ์สูงหรือไม่ ซึ่งสามารถผลักดันให้นักเรียนกระทำการ นั้นๆ ได้ทั้งที่รู้ว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ไม่สมควร ซึ่งสอดคล้องกับ พรณี ชูหัย เชนจิต (อ้างในฐิติมา โรจนไพฑูรย์, 2537: 10) กล่าวว่า วัยรุ่นมีความสามารถในการเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะมี พัฒนาการทางสมองสูงเกือบเท่าผู้ใหญ่เพียงแต่ขาดประสบการณ์ ซึ่งทำให้ไม่สามารถใช้ความเข้าใจนั้นได้ อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร กลุ่มตัวอย่างจึงมีพฤติกรรมก้าวร้าวในระดับปานกลาง

2. การทดสอบสมมติฐาน

2.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีข้อมูลส่วนบุคคลต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกัน

2.1.1 กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกัน

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวไม่แตกต่างกัน เนื่องมาจากในสังคมปัจจุบันทั้งชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การแสดงออกไม่ว่าจะเป็นด้านคำพูดหรือการกระทำ จึงไม่แตกต่างกัน พฤติกรรมก้าวร้าวจึงไม่ขึ้นอยู่กับเพศ

2.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกัน

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 15 ปี มีคะแนนพฤติกรรมก้าวร่วมน้อยกว่ากลุ่ม ตัวอย่างที่มีอายุ 13 ปี เป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 15 ปี เป็นวัยที่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่นตอนกลาง เป็นวัยที่ เจริญเติบโตเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ทำให้มีวุฒิภาวะมากขึ้น มีความคิด ที่จะแยกแยะได้ว่าสิ่งใดหรือการแสดงออก ใดเป็นพฤติกรรมที่ก้าวร้าวต่อเพื่อนๆ ทำให้มีพฤติกรรมก้าวร่วมน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 13 ปี ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 วิเคราะห์ความแปรปรวนของความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนโรงเรียนบางขัน วิทยา จำแนกตามอายุ

	ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
ความคิดเห็นต่อ	ระหว่างกลุ่ม	6.372	4	1.593	4.044**	.003
พฤติกรรมก้าวร้าว	ภายในกลุ่ม	92.176	234	0.394		
	รวม	98.548	238			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.1.3 กลุ่มตัวอย่างที่ระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกัน

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อาจเนื่องมาจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีอายุ ประสบการณ์ วุฒิภาวะมากกว่าสามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งใดเป็นการก้าวร้าวหรือไม่ จึงเห็นด้วยต่อการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มตัวอย่างที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 วิเคราะห์ความแปรปรวนของความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนโรงเรียนบางขันวิทยา จำแนกตามระดับการศึกษา

	ความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
ความคิดเห็นต่อ	ระหว่างกลุ่ม	4.506	2	2.253	5.653**	.004
พฤติกรรมก้าวร้าว	ภายในกลุ่ม	94.042	236	0.398		
	รวม	98.548	238			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.1.4 กลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกัน

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีอาชีพต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวไม่แตกต่างกันแสดงว่าอาชีพของบิดามารดาไม่มีผลต่อการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวของกลุ่มตัวอย่าง

2.1.5 กลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกัน

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวไม่แตกต่างกัน แสดงว่าการศึกษาของบิดามารดาไม่มีผลต่อการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวของกลุ่มตัวอย่าง นั่นคือ ไม่ว่าบิดามารดาจะประกอบอาชีพใดกลุ่มตัวอย่างก็มีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวไม่แตกต่างกัน

2.1.6 กลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพการสมรสต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวแตกต่างกัน

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดามีสถานภาพการสมรสต่างกันมีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวไม่แตกต่างกัน แสดงว่าสถานภาพการสมรสของบิดามารดาไม่มีผลต่อการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวของกลุ่มตัวอย่าง ถึงแม้ว่าบิดามารดาอยู่ด้วยกัน หรือหย่าร้างกลุ่มตัวอย่างก็มีความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวไม่แตกต่างกัน

2.2 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าว

2.2.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อพฤติกรรม

ก้าวร้าวของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิจัยพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ซึ่งเป็นการเลี้ยงดูที่ส่งเสริมให้วัยรุ่นมีอิสระในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหาด้วยตนเองมีผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น เช่น เวลาที่บิดามารดาจะพาทุกคนไปที่ยวังก์จะถามทุกคนก่อนว่าอยากไปที่ไหน ให้คิดปัญหาต่างๆ ด้วยตนเองก่อนและจะช่วยคิดถ้าคิดไม่ออก ให้ทุกคนในบ้านแสดงความคิดเห็นได้เท่ากัน เวลาที่อยากได้อะไรบิดามารดาจะถามก่อนเสมอว่าจะนำของนั้นไปทำอะไร บิดามารดาเปิดโอกาสให้พูดคุยได้ทุกเรื่อง และสามารถแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ได้อย่างอิสระ เวลาที่ทำผิดบิดามารดาจะอธิบายว่าสิ่งที่ทำมีผลกระทบต่อผู้อื่นอย่างไร ก่อนจะลงโทษ มีสิทธิที่จะเรียกร้องความยุติธรรมจากบิดามารดาเมื่อไม่ได้รับความยุติธรรม บิดามารดาไม่ตามใจในทุกเรื่องแต่จะถามความจำเป็นก่อนเสมอว่ามีความจำเป็นมากแค่ไหน ซึ่งประเด็นเหล่านี้ทำให้มีผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกของวัยรุ่น ดังที่ สมศรี ประเสริฐวงศ์ (2534: 32) ได้กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย คือ พ่อ แม่ รับผิดชอบร่วมกันในการเลี้ยงดูบุตรและภาระอื่นของครอบครัว การตัดสินใจใดๆ ในครอบครัวเกิดขึ้นจากการตกลง เห็นชอบจากสมาชิกทุกคนบุตรมีโอกาสใช้ความสามารถอย่างเต็มที่และรับผิดชอบในกิจการต่างๆ ของครอบครัว มีโอกาสคิด ริเริ่ม และตัดสินใจจากเรื่องเล็กไปหาเรื่องใหญ่ และจะสร้างเป็นนิสัยให้รู้จักการคิดริเริ่ม กล้าแสดงความคิดเห็น เชื่อมั่นในตนเอง พึ่งตนเองได้เมื่อมีปัญหา ซึ่งสอดคล้องกับ สุพรรณ โทวิจักขณ์ชัยกุล (2551) ศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมก้าวร้าว คือ การเลี้ยงดูของครอบครัว

2.2.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าว

ผลการวิจัยพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด ไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่ลูกรู้สึกว่าคุณแม่ก้าวร้าวเรื่องส่วนตัวของตน ยับยั้งการก้าวร้าว และทำให้รู้สึกผิด เมื่อลูกแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ลูกมีความรู้สึกว่าคุณบังคับให้ทำตามความต้องการของคุณแม่ คุณแม่ใช้คำพูดที่ลูกรู้สึกอาย เช่น ผู้ปกครองไม่ให้แสดงความคิดเห็น ไม่ให้ไปเที่ยวกับเพื่อนๆ หรือจะต้องได้รับอนุญาตให้ออกไปเดินเที่ยวนอกบ้าน ผู้ปกครองจะกำหนดว่าจะเลือกเรียนอะไรหรือประกอบอาชีพอะไร ผู้ปกครองดูแลเรื่องส่วนตัวของลูกทุกเรื่อง กลับบ้านไม่ตรงเวลาหรือไม่ทำตามคำสั่งก็จะถูกผู้ปกครองลงโทษทันที ต้องทำตามความต้องการของผู้ปกครองเสมอ ผู้ปกครองกำหนดกติกาต่างๆ ให้ทำตามอย่างเข้มงวด ในเวลาที่จะทำอะไรผู้ปกครองต้องให้ความเห็นชอบก่อนเสมอถึงจะทำได้ ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าบิดามารดาให้ความสำคัญกับการอบรมเลี้ยงดูโดยให้ดำรงชีวิตอยู่ในกรอบที่บิดามารดากำหนดไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทิพาพร อนันตพงษ์ (2546) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย การบรรลุงานตามขั้นพัฒนาการ และพฤติกรรมความเห็นคุณค่าในตนเองของวัยเด็กตอนกลางในกรุงเทพมหานคร พบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าว และต่างจากงานวิจัยของ ทศนีย์ สาแก้ว (2550) ศึกษาลักษณะพฤติกรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสตรีศรีบุญบุตรบำเพ็ญ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับ

พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าว

ผลการวิจัยพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่ง Baumrind (1991 อ้างใน ภัควดี ปริชาประพาฬวงศ์, 2550: 19) ได้กล่าวว่ารูปแบบการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย คือ บิดามารดาไม่มีการตอบสนองความต้องการของบุตรและเรียกร้องต่อบุตรในระดับต่ำ บิดามารดาอาจมีการปฏิเสธ และละเลยไม่เอาใจใส่บุตร ไม่มีการควบคุมบุตร ซึ่งจะให้ความสำคัญกับการดำเนินชีวิตของตนเองมากกว่าจะสนใจบุตรจากการศึกษาประเด็น บิดามารดาไม่สนใจว่านักเรียนจะแต่งตัวอย่างไรหรือปฏิบัติตัวอย่างไร กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยร้อยละ 13.8 บิดามารดาเห็นว่านักเรียนต้องการอะไร กลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยร้อยละ 28.9 ตลอดจนกลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยในประเด็นบิดามารดาใช้เวลาให้กับนักเรียนร้อยละ 36.0 เวลาที่นักเรียนขอเงินไปซื้อเสื้อผ้าบิดามารดาจะให้เงินไปซื้อโดยจะสนใจว่าเสื้อผ้าต้องเรียบร้อยหรือไม่ร้อยละ 29.3 บิดามารดาให้คำปรึกษาเวลาที่นักเรียนมีปัญหาร้อยละ 34.7 บิดามารดาจะให้ความสนใจว่านักเรียนทำตามคำสั่งหรือไม่ร้อยละ 28.0 บิดามารดารับรู้เรื่องเรียนของนักเรียนร้อยละ 34.7 บิดามารดาของนักเรียนสนใจว่านักเรียนทำอะไรร้อยละ 33.1 ในวันหยุดเสาร์ อาทิตย์นักเรียนจะได้ไปเที่ยวบ้านเพื่อนโดยไม่โดนบิดามารดาตำหนิร้อยละ 27.6 ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า บิดามารดาต่างให้ความสนใจในการดำเนินชีวิต ของนักเรียนในแต่ละวันว่านักเรียนจะทำอะไร การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยไม่มีผล ต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของกลุ่มตัวอย่าง

2.3 การสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าว

2.3.1 การสนับสนุนจากครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าว

ผลการวิจัยพบว่า การสนับสนุนจากครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของกลุ่มตัวอย่าง จากผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในประเด็น เวลาที่นักเรียนโดนเพื่อนทำร้ายมาคนในครอบครัวมักจะถามเหตุผลที่เพื่อนทำร้าย ร้อยละ 36.8 เวลาที่นักเรียนมีปัญหาในเรื่องการเรียนคนในครอบครัวมักจะให้คำชี้แนะ และเวลาที่นักเรียนพูดจากหยาดคายคนในครอบครัวมักจะว่ากล่าวตักเตือนจำนวนเท่ากันคือร้อยละ 29.7 ครอบครัวให้สิ่งที่มีประโยชน์แก่นักเรียนเสมอ ร้อยละ 29.3 ถ้าครูฟ้องบิดามารดาว่านักเรียนชอบพูดซัดจ้วงหะเวลาที่ครูสอนนักเรียนจะโดนคนในครอบครัวว่ากล่าวตักเตือน ร้อยละ 24.7 เวลาที่นักเรียนอยู่ที่บ้าน นักเรียนจะรู้สึกอบอุ่น และปลอดภัย ร้อยละ 24.3 เวลาที่ทุกคนในครอบครัวร่วมกันแสดงความคิดเห็น จันจะโต้เถียงเพื่อให้ตนเองชนะ ร้อยละ 23.0 แสดงให้เห็นว่าการสนับสนุนจากครอบครัวเป็นการให้การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร เช่นการให้คำแนะนำ ตักเตือนให้คำปรึกษา และการให้ข่าวสาร การที่บุคคลได้รับการช่วยเหลือจากผู้ให้การสนับสนุนจากบุคคลในสังคมด้านต่างๆ เช่น ครอบครัว เพื่อน ซึ่งได้รับการสนับสนุนในด้านวัตถุ เช่น เงินทอง สิ่งของ และในด้านจิตใจ ในเรื่องของการได้รับความรัก ความเอาใจใส่ การให้คำแนะนำ เพื่อช่วยในการแก้ปัญหาต่างๆ ทำให้บุคคลนั้น มีพฤติกรรมไปในทิศทางที่เหมาะสม ดังที่ วิภาพร มาพบสุข (2543) ได้กล่าวถึงที่มาของการสนับสนุนทางสังคมว่า แหล่งปฐมภูมิ เป็นกลุ่มบุคคลที่มีความสนิทและมีสัมพันธ์ภาพระหว่างสมาชิก

เป็นการส่วนตัวสูง เช่น ครอบครัว ญาติพี่น้อง และเพื่อนบ้าน

2.3.2 การสนับสนุนจากเพื่อนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมก้าวร้าว

ผลการวิจัยพบว่า การสนับสนุนจากเพื่อนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของกลุ่มตัวอย่าง แสดงให้เห็นว่าการได้รับการสนับสนุนจากเพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวจากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยในประเด็น นักเรียนกับเพื่อนในกลุ่มติดต่อกันอย่างสม่ำเสมอ ร้อยละ 28.0 นักเรียนมักจะรวมตัวกับเพื่อนเป็นกลุ่ม ร้อยละ 25.5 เวล่านักเรียนโดนเพื่อนกลุ่มอื่นทำร้ายมาเพื่อนในกลุ่มจะปลอบใจนักเรียนไม่ให้ไปทำร้ายเพื่อนกลุ่มนั้นกลับ ร้อยละ 22.2 นักเรียนกับเพื่อนๆ จะพากัน โดดเรียน ร้อยละ 21.3 เพื่อนจะคอยห้ามเวลาที่นักเรียนพูดขัดจังหวะครู ร้อยละ 20.9 นักเรียนกับเพื่อนในกลุ่มพูดจาหยาบคายกับคนอื่น ร้อยละ 19.2 เพื่อนในกลุ่มชอบให้นักเรียนพูดชมเพื่อนที่อ่อนแอกว่า ร้อยละ 18.0 กลุ่มของนักเรียนเมื่อรวมตัวกันมักจะชอบแกล้งเพื่อนคนอื่น ร้อยละ 17.6 เวล่านักเรียนมีปัญหากับเพื่อนกลุ่มอื่นนักเรียนกับเพื่อนในกลุ่มก็จะช่วยกันทำร้ายเพื่อนกลุ่มนั้น ร้อยละ 17.2 และเวลานักเรียนโดนรังแก เพื่อนในกลุ่มจะช่วยแก้แค้นให้ ร้อยละ 16.7 เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในวัยนี้มักจะติดเพื่อนไปไหนไปด้วยกันเป็นกลุ่ม เวลาทำอะไรก็มักจะทำด้วยกัน เช่น เวล่านักเรียนโดนรังแกเพื่อนในกลุ่มจะช่วยแก้แค้นให้ซึ่งจะทำให้นักเรียนเห็นความสำคัญของกลุ่มเพื่อนมากขึ้นไป ดังที่ Reiss (1966 อ้างใน แวรสุดา เล็กจันทร์, 2551: 29-30) กล่าวว่าเพื่อนมีอิทธิพลในการกำหนดทัศนคติและพฤติกรรมของวัยรุ่น เพื่อนจึงนับว่าเป็นบุคคลที่มีความสำคัญสำหรับวัยรุ่นที่จะนำค่านิยมบรรทัดฐานรวมถึงพฤติกรรมต่างๆ ทั้งที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมมาปฏิบัติตามเนื่องจากเพื่อนมีสภาพที่ใกล้เคียงกับตัวของวัยรุ่นเองการได้รับอิทธิพลจากเพื่อนถ้าเพื่อนมีพฤติกรรมก้าวร้าวบุคคลนั้นก็จะมีแนวโน้มที่จะก้าวร้าวตามไปด้วย ดังนั้นการสนับสนุนจากเพื่อนมีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของกลุ่มตัวอย่าง ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การสนับสนุนจากครอบครัว และการสนับสนุนจากเพื่อนกับความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของกลุ่มตัวอย่าง

รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู และการสนับสนุนจากสังคม	ความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าว	
	r	p
การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย	.207**	.001
การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด	.089	.169
การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	.095	.144
การสนับสนุนจากครอบครัว	.035	.588
การสนับสนุนจากเพื่อน	.213**	.001

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่าความคิดเห็นต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ผู้วิจัยขอเสนอแนะซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยและการพัฒนาแนวทางสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ดังนี้

1. ผู้บริหาร ครู โรงเรียนบางขันวิทยา ควรทบทวนการแสดงออกถึงพฤติกรรมก้าวร้าวทั้งด้านคำพูดและการกระทำของนักเรียน เช่น การพูดให้คนอื่นเกิดความเสียหาย อับอาย น้อยใจ ไม่พอใจ หรือหวาดระแวง การแสดงออกหรือการกระทำในลักษณะที่รุนแรงกว่าปกติก่อให้เกิดความเสียหายทั้งต่อตนเองและผู้อื่น เพราะพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนเรียนรู้จากสังคมใช้ป้องกันตนเองจากการรุกรานของผู้อื่น
2. สถาบันครอบครัวควรอบรมเลี้ยงดูนักเรียนไปในทางที่เหมาะสม เพราะการอบรมเลี้ยงดูมีผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าว บิดามารดาควรให้การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย เป็นการแสดงถึงความรักและการให้อิสระในการคิดและการแก้ปัญหาต่างๆ แสดงให้เห็นถึงความเสมอภาคในการกระทำสิ่งต่างๆ ของนักเรียนทำให้สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมและมองโลกในแง่ดี
3. การสนับสนุนทางสังคม บิดามารดา ครู ควรให้คำแนะนำในเรื่องของการคบเพื่อน เพราะการสนับสนุนจากเพื่อนมีความสัมพันธ์พฤติกรรมก้าวร้าวออกมามากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสนับสนุนจากเพื่อน ถ้านักเรียนคบเพื่อนที่ดีก็จะมีพฤติกรรมที่ดี แต่ถ้าคบเพื่อนไม่ดีก็จะเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ไม่ดีตามไปด้วย เพื่อนมีอิทธิพลอย่างยิ่ง เพราะวัยนี้มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะทำให้เพื่อนฝูงยอมรับนับถือ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเฉพาะโรงเรียนบางขันวิทยา อำเภอบางขัน จังหวัดนครศรีธรรมราช ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปจึงควรขยายขอบข่ายกลุ่มตัวอย่างให้กว้างขวางขึ้น
2. ในการวิจัยครั้งนี้ได้มีการศึกษาในเรื่องการอบรมเลี้ยงดู 3 แบบ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวด และแบบปล่อยปละละเลย ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปจึงควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่นๆ เช่น การลงโทษทางกายหรือทางจิตใจ แบบรักสนับสนุนในเชิงคุณภาพว่ามีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักเรียนต่อพฤติกรรมก้าวร้าวหรือไม่และมีความสัมพันธ์กันอย่างไร
3. ควรมีการศึกษาว่าแหล่งสนับสนุนทางสังคมแหล่งใดที่มีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของนักเรียนต่อพฤติกรรมก้าวร้าวและสัมพันธ์กันอย่างไร

บรรณานุกรม

- บุญศรี คำชาย. (2542). **จิตวิทยาแนะแนวเด็กวัยรุ่น**. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- จิตติมา โรจนไพฑูรย์. (2537). **ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการอบรมเลี้ยงดูและคุณภาพชีวิตระหว่างวัยรุ่นที่มีเฉพาะบิดหรือมารดาและทั้งที่มีบิดามารดา: ศึกษาเฉพาะกรณีเขตอำเภอเมืองจังหวัดลำปาง**. วิทยานิพนธ์คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาคหกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ทัศนีย์ สาแก้ว. (2550). **ลักษณะพฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสตรีเศรษฐบุตรบำเพ็ญ กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ทิวาพร อนันตพงศ์. (2546). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบอัตติธิปไตยการ บรรลุงานตามขั้นพัฒนาการ และพฤติกรรมการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยเด็กตอนกลาง ใน กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บุญเยี่ยม ตรีกุลวงศ์. (2528). **จิตวิทยาสังคมกับการสาธารณสุข เอกสารการสอนวิชาสังคมวิทยาการแพทย์ หน่วย ที่ 9-15**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์งานพิมพ์.
- พัชรินทร์ เทพสาร. (2546). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล เอกลักษณะแห่งตนและพฤติกรรมการพึ่งตนเองของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ภักวดี ปรีชาประพาฬวงศ์. (2550). **ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัว การเห็นคุณค่าในตนเอง วิธีการเผชิญปัญหา และพฤติกรรมก้าวร้าวของเยาวชนในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 3 จังหวัดนครราชสีมา**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาชุมชน, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วิภาพร มาพบสุข. (2543). **มนุษย์สัมพันธ์**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท เอช.เอ็น.กรุ๊ป จำกัด.
- แววสุดา เล็กจันทร์. (2551). **ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยในเขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพัฒนสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สมศรี ประเสริฐวงศ์. (2534). **การอบรมเลี้ยงดูเด็ก**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุนิสา ประวิชัย. (2548). **“บทความเชิงวิชาการ” เจาะใจวัยรุ่นผ่านผลโพลล์**. ศูนย์วิจัยกรุงเทพโพลล์, สถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ. (3 สิงหาคม 2548).
- สุปราณี แก้วกระจ่าง. (2546). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล การบรรลุงานตามขั้นพัฒนาการ และพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนวัยเด็กตอนกลางใน กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ, มหาวิทยาลัย

รามคำแหง.

สุพรรณ โตวิจักขณ์ชัยกุล. (2551). **พฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นไทย**. เชียงใหม่: สถาบันวิจัยสังคม, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

Reiss, I.L. (1966). **Premarital Sex in Changing Society**. New Jersey Englewood Cliffs: Robert R-Bell Prentice-Bell Prentice-Hall, Inc.

Yamane Taro. (1973). **Statistics: An Introduction Analysis**. 3 ed. Tokyo: Harper International Edition.